

جمعية وقت الحوار
للدعوة الإلكترونية

تصريح رقم 5031

Pamamaraan ng mga Nagpapakilala sa Islam para sa mga Bagong Muslim

IKATLONG ANTAS

Aralin 1

Ang Himala ng Qur'ān

Pambungad

Ang Marangal na Qur'an ay isang pang-relihiyon at baanal na aklat, na ipinadala ni Allah kay Propeta Muhammad ﷺ upang maiparating sa tao ang mensahe ng pananampalataya at Tawheed. Bukod sa pagiging isang makalangit na pahayag para sa mga nilikha, ito rin ay isang walang-hanggang milagro—sa lahat ng aspeto: linggwistiko, pang-agham, pang-relihiyon, at iba pa.

Ginamit ito ni Propeta Muhammad ﷺ sa pangangaral at paggabay sa tao tungo sa Islam, at naglalaman ito ng maraming tanda na nagpapatunay sa katotohanan ng kanyang propesiya ﷺ. Narito ang ilang halimbawa ng mga talata at milagro, simula mismo sa Qur'an.

Ang Qur'an

Ang Banal na Qur'an ay isang himala sa kanyang sarili para sa sinumang nag-iisip at nagninilay-nilay. Ito ay isang himalang mananatili hanggang sa Araw ng Paghuhukom—isang patuloy na milagro na hindi nawawala sa pagdaan ng mga henerasyon, at hindi nagbabago sa paglipas ng mga kalagayan at panahon. Sinabi ni Allah: **“Ito ang Aklat na walang duda rito—isang patnubay para sa mga may takot kay Allah.”** (Al-Baqarah: 2)

Hindi ito tulad ng ibang mga banal na aklat na dumanas ng pagbabago o pagkasira, sapagkat si Allah mismo ang nangakong mag-iingat sa Qur'an laban sa pagkawala, pagdaragdag, o pagbabawas. Sabi Niya: **“Tunay na Kami ang nagbaba ng Paalaala, at tunay na Kami ang mag-aalaga rito.”** (Al-Hijr: 9)

Ang pangakong ito ni Allah ay isa sa mga pinakadakilang himala ng Qur'an—sapagkat higit 1400 taon na ang lumipas mula sa unang pagkapahayag nito, subalit hindi nagbago ni isang titik, sa kabila ng paulit-ulit na pagtatangka ng mga kalaban ng Islam na pagdudahan at siraan ito. Ang Qur'an ay naingatan sa mga puso at sa mga kasulatan.

At dahil ang mga Arabo noong panahong yaon ay mga dalubhasa sa pagpapahayag, talino sa wika, at kasanayan sa pananalita, ginawang pinakadakilang himala ni Propeta Muhammad ﷺ ang Qur'an na ipinahayag sa kanilang sariling wika bilang hamon sa kanila. Ang ilan sa kanila ay nag-akusa na ang Qur'an ay likha lamang ng Propeta ﷺ, kaya't sinagot sila ng Allah:

Una, hinamon Niya silang gumawa ng sampung surah na katulad nito. Pagkatapos, ibinaba pa ang hamon sa isang iisang surah lamang. Ngunit sila'y nabigo at hindi nagawang tumbasan ni isang bahagi man nito. Sinabi ni Allah: **“At kung kayo'y nagdududa sa aming inihayag sa aming Lingkod, subukan ninyo maglabas ng isang kabanata na katulad nito, at tawagin ninyo ang inyong mga saksi bukod sa Allah, kung kayo'y nagsasabi ng katotohanan.”** (Al-Baqarah: 23)

Mga yugto ng pagkabuo ng sanggoldevelopment

Ang Banal na Qur'an ay naglalaman ng mga talata na nagpapakita ng karangalan at kahigitan nito, kabilang ang mga aral, kaalaman, at mga himala—mga bagay na pumupukaw sa isipan.

Isa sa mga kamangha-manghang aspeto nito ay ang detalyadong paglalarawan sa mga yugto ng pag-unlad ng sanggol sa sinapupunan bago pa maaabot ng modernong agham ang ganitong antas ng kaalaman.

Sinabi ni Allah: **"O sangkatauhan, kung kayo'y may pag-aalinlangan tungkol sa Muling Pagkabuhay, ay (alaman ninyo na) Kami ay lumikha sa inyo mula sa alabok, pagkatapos ay mula sa patak ng semilya, pagkatapos mula sa dugong namuo, pagkatapos mula sa kimpal ng laman, upang ipakita Namin sa inyo (ang Aming kakayahan). At pinananatili Namin sa sinapupunan ang sinumang Aming nais hanggang sa itinakdang panahon, at pagkatapos ay inilalabas Namin kayo bilang isang sanggol..."** (Al-Hajj 22:5)

Ang galaw ng araw, mundo at buwan Moon

Maraming talata sa Banal na Qur'an ang tumutukoy sa patuloy na paggalaw ng mga bagay sa kalawakan—ang araw, mundo, at buwan—na umiikot sa kanilang sariling mga axis at naglalakbay sa kanilang mga tiyak na orbit.

Sinabi ni Allah: **“At Siya ang lumikha ng gabi at araw, at ng araw at buwan—bawat isa ay lumulutang sa isang orbit.”** (Qur'an 21:33)

At sinabi Niya: **“At Kanyang itinalaga ang araw at ang buwan, bawat isa’y umiinog para sa itinakdang panahon. Tiyak na Siya ang Makapangyarihan Ang Mapagpatawad.”** (Qur'an 39:5)

Ang mga Bundok

Ang Banal na Qur'an ay nagtaglay ng detalyadong paglalarawan sa paglikha ng mga bundok—bilang mga talasok (o pako) at mga matibay na haligi na may iba't ibang kulay, isang kaalaman na hindi pa natutuhan ng tao noong unang panahon, at bagong napatunayan lamang ng makabagong agham.

Sinabi ni Allah: **“At ang mga kabundukan na nakatalusok (upang ang lupa ay maging matatag at ‘di mayanig).”** (An Naba: 7)

At sinabi pa Niya: **“At nagtirik sa kalupaan ng matitibay na mga haligi upang ito ay hindi yumanig at hindi gumalaw. At naglagay sa loob nito ng lahat ng uri ng nilalang.”**

(Luqman: 10)

Ang unang talata ay tumutukoy sa bundok bilang mga talasok – tila mga pako sa lupa, na ang tuktok ay nakikita, ngunit may malalalim na ugat. Ang pangalawa naman ay nagpapahiwatig ng kanilang tungkuling nagpapatatag sa mundo, na pumipigil sa sobrang pagyanig o pagkagalaw—isang konsepto na kinikilala ng modernong teorya ng geolohiya.

Ang tubig-alat ay hindi humahalo sa tubig-tabang

Sinabi ni Allah: **“At Siya ang Nagpakawala ng dalawang dagat: ang isa ay matabang na maaring inumin, at ang isa pa ay maalat at mapakla; at Kanyang inilagay sa pagitan nila ang isang harang at isang sagkang na pumipigil.”** (Al-Furqan: 53)

Sinabi pa Niya: **“Kanyang pinakawalan ang dalawang karagatan na nagsasalubong. Sa pagitan ng dalawang ito ay may isang harang, kaya alinman sa mga ito ay hindi maaring lumihis (at maghalo).”** (Ar-Rahman: 19-20)

Ang mga talatang ito ay ipinahayag sa ating marangal na Propeta ﷺ habang siya ay nasa isang kapaligirang malayo sa mga dagat at ilog. At Hindi pa naabot ng siyensya ang naabot ng Banal na Qur'an tungkol sa imposibilidad ng paghahalo ng sariwang tubig sa tubig-alat dahil sa kanilang density at komposisyon, at ang pagkakaroon ng isang hadlang na naghihiwalay sa kanila, maliban sa mga huling panahon.

ARALIN 2

Pag-aanyaya Tungo kay Allah, Hukom at Mga Kahigitan nito

Panimula

Ang pag-aanyaya tungo kay Allah ay may dakilang papel at napakahalagang epekto. Ito ang landas ng mga sugo at ng kanilang mga tagasunod hanggang sa Araw ng Paghuhukom. Ang bawat nasyon mukla noon hanggang ngayon ay nangangailangan ng da'wah, pagpapaliwanag ng kanilang pananampalataya, paghihikayat at pagiging matuwid dito.

Katunayan, nangako si Allah ng malaking biyaya at dakilang gantimpala para sa mga nagtataguyod nito, alinsunod sa kahalagahan at epekto nito sa lahat ng tao.

Sino ang may tungkulin sa pag-aanyaya tungo kay Allah (da'wah)?

Ang may obligasyong magsagawa ng da'wah—ay ang bawat Muslim, lalaki man o babae, ayon sa kanilang kakayahan at kaalaman, dahil ang buong ummah ng Islam ay binubuo ng mga indibidwal na ito. Ang tungkuling ito ay hindi eksklusibo sa mga Iskolar lamang— o tinatawag minsan na "mga relihiyosong tao", na hindi tamang termino – dahil ito ay obligado sa lahat.

Bagkus ang natatanging papel ng mga iskolar ay paglilinaw ng mga detalye, patakaran, at kahulugan dahil sa kanilang mas malawak na kaalaman at kaalaman sa bawat bahagi ng relihiyon.

Si Allah ay nagsabi sa: **“Sabihin mo, 'Ito ang aking landas; ako ay nag-aanyaya tungo kay Allah nang may kaalaman—ako at ang mga sumusunod sa akin. Luwalhati kay Allah; at ako ay hindi kabilang sa mga nagtatambal.”** (Yusuf: 108)

Kaya't ang mga tagasunod ng Propeta ﷺ ay nag-aanyaya sa pagsamba kay Allah nang may kaalaman at katiyakan, katulad ng pag-aanyaya ng Sugo ni Allah ﷻ, ayon sa kanilang kakayahan, kaalaman at antas.

Ilan sa mga kahigitan ng pag-aanyaya tungo kay Allah

1 Tungkulin ng mga Sugo ng Allah

Sapat na bilang karangalan na ang isang Daiyah ay sinusundan, tinutularan at ginagawa ang tungkulin ng lahat ng mga Sugo at Propeta na ipinadala para sa layuning ito. Silang lahat ay nanawagan sa kanilang mga kababayan tungo sa paniniwala sa Allah at pagbukod-tangi sa pagsamba sa Kanya ayon sa Kanyang ipinag-utos. Sinabi Niya tungkol kay Nuh (Noah): **"At katiyakan, isinugo namin si Nuh sa kanyang pamayanan, at sinabi niya: "O aking pamayanan! Sambahin ninyo si Allah, wala kayong ibang Diyos maliban sa Kanya."** (Al-A'raf 7:59)

At Sinabi Niya tungkol kay naman kay Shuaib: "At sa Madyan, [aming isinugo] ang kanilang kapatid na si Shu'ayb. Sinabi niya: **"O aking pamayanan! Sambahin ninyo si Allah, wala kayong ibang Diyos maliban sa Kanya."** (Hud 11:84)

Ganito rin ang misyon ng lahat ng Sugo, sila ay nag-anyaya tungo kay Allah, ay sa pagsamba sa Kanya lamang na walang anumang katambal o pagsamba sa iba. Sinabi ni Allah: **"At katiyakan, kami ay nagsugo sa bawat sambayanan ng isang sugo na nagsasabing: 'Sambahin ninyo si Allah at iwasan ninyo ang mga huwad na diyus-diyosan.'" (An-Nahl 16:36)**

2 Dakilang gantimpala

Naiulat sa hadith na saheeh, na ang Propeta ﷺ ay nagsabi kay `Ali رضي الله عنه: **“Sumpa man kay Allah, kung may mapatnubayan si Allah sa pamamagitan mo kahit isang tao, ito ay mas mabuti para sa iyo kaysa sa pagkakaroon ng mga pulang kamelyo.”** (Bukhari at Muslim)

Ang "pulang kamelyo" ay simbolo ng pinakamahalagang kayamanan noong panahon ng Arabo. Kaya't mas mainam pa na magabayan ang isang tao kaysa magkaroon ng pinakamamahaling yaman. Sa pamamagitan niya ay naglagay ang Sugo ni Allah ng isang pangunahing alituntunin, na siya ay naparito bilang isang patnubay, at ipinadala siya ni Allah bilang isang tagapagdala ng mabuting balita at isang tagapagbabala, at itinuro niya sa kanyang mga kasamahan ang alituntuning ito at hinikayat silang isagawa ito at kumilos ayon dito.

3 Ang Patuloy na Gantimpala at Parangal

Katulad ng sinabi ng Sugo ni Allah ﷻ: **“Sinuman ang mag-anyaya tungo sa gabay (tamang landas), siya ay magkakamit ng gantimpala na katulad ng gantimpala ng sinumang sumunod sa kanya, nang hindi nababawasan ang gantimpala nila kahit kaunti.”** (Imam Muslim) Ito ay nagpapahiwatig ng kahigitang ng da'wah at malaking kabutihan nito, na ang taong nag-anyaya sa kabutihan ay makakatanggap ng katulad ng gantimpala ng bawat tao na naniwala o sumunod sa kanyang turo—at hindi ito magbabawas sa gantimpala ng mga naniwala. At ang kanyang gantimpala ay patuloy na madaragdagan hanggat isinasabuhay nila ang mga gawaing mabuti. At mananatili ito kahit siya ay pumanaw na. Dahil ito sa sinabi ng Sugo ni Allah ﷻ: **“Kapag namatay ang anak ni Adan, ang kanyang mga gawa ay mapuputol maliban sa tatlo: patuloy na kawanggawa, kaalamang pinakikinabangan, o mabuting na nananalangin para sa kanya.”** (Imam Muslim)

4 Kaligtasan Mula sa Pagkalugi

Ang pag-aanyaya tungo kay Allah ay daan tungo sa kaligtasan mula sa pagkalugi—

tulad ng binanggit ni Allah: **“Sa ngalan ng Panahon, Tunay na ang tao ay nasa pagkalugi, maliban sa mga nanampalataya, at gumagawa ng mga kabutihan, at nagpapayuhan sa isa’t isa tungo sa katotohanan, at nagpapayuhan sa isa’t isa na magtiyaga.”** (Al-‘Asr, 1–3)

Pansinin na si Allah ay nagtanggag ng pagkalugi mula sa mga taong nagtaglay ng pananampalataya at mabubuting gawa, pati na ang kanilang pagkakaisa sa pagpapayo sa katotohanan at sa pagpapayo ng pagtitiis sa anumang haharapin sa kanyang landas.

5 Dahilan ng Papuri ni Allah at daan upang magkamit ng malaking gantimpala

Ang pag-aanyaya sa Allah at paggabay sa Kanyang landas ay dahilan ng papuri ng Panginoon pinakamakapangyarihan at paghingi ng kapatawaran ng mga Anghel at lahat ng mga nilalang. Sinabi ng Propeta ﷺ: **“Tunay na si Allah na Makapangyarihan, ang Kanyang mga anghel, maging ang langgam sa lungga nito, at ang isda sa dagat—silang lahat ay nananalangin para sa nagtuturo ng kabutihan sa mga tao.”** (Tirmidhi) Ito rin ay dahilan upang magkami ng malaking gantimpala at pagpaparami ng kabutihan, sinabi ni Allah: **“Walang kabutihang maidudulot sa karamihan ang kanilang mga lihim na pag-uusap, maliban sa sinumang nag-uutos ng kawanggawa, o ng kabutihan, o pagsasa-ayos sa pagitan ng mga tao.”** (An-Nisaa: 114)

Mga Halimbawa ng Paraan ng Pag-aanyaya ng mga Propeta

Panimula

Katotohanang si Allah—ang Kataas-taasan—ay pumili ng Kanyang mga Propeta at mga mararangal na Sugo عليهم السلام upang anyayahan ang mga tao at hanguin sila mula sa dilim tungo sa liwanag, tungo sa Kaisahan ni Allagh at pag-iwas sa pagtatambal, at tungo sa pagsamba sa Kanya at pagsunod sa Kanyang mga batas. At Siya—ang Kataas-taasan—ang Siyang higit na nakaaalam kung sino ang karapat-dapat Niyang piliin at italaga. Ipinagkaloob Niya sa kanila ang mga himala, katangian, at mabubuting asal na magiging tulong at suporta sa kanila. Kaya sila ang mga huwaran at pinakamataas na halimbawa na dapat tularan ng sinumang lumalakad sa landas ng pag-anyaya tungo sa Kanya—ang Kataas-taasan—at gayundin ay dapat silang sundan sa kanilang mga pamamaraan, mga katangian, at mga pamamaraan ng da’wah. Dahil ang ilan sa kanila ay isinugo para lamang sa kanilang sariling bayan, at mayroon sa kanila na isinugo naman para sa lahat ng tao, kaya’t nagkakaiba-iba ang kanilang mga pamamaraan at paraan ng pag-anyaya, alinsunod sa kung kanino sila isinugo. Subalit sila ay nagkakaisa sa layunin at sa kanilang panawaga.

Ang usapin ng Tawhid (pagkilala sa Kaisahan ni Allah) ay siyang pundasyon ng lahat ng mga panawagang ito at ito ang kanilang pinakapangunahing layunin. Ito ang pundasyon ng kautusan na sambahin ang Allah, sundin ang Kanyang mga utos, at iwasan ang Kanyang mga ipinagbabawal. Napakaraming patunay hinggil dito. Sinabi ng Kataas-taasang Allah: **“At katiyakang nagsugo Kami sa bawat pamayanan ng isang sugo [na nagsasabing]: ‘Sambahin ninyo si Allah at iwasan ninyo ang mga huwad na diyos.’”** (An-Nahl 16:36)

At sinabi rin Niya: **“At Kami ay hindi nagsugo ng sinumang sugo bago ka malibang ipinahayag Namin sa kanya: ‘Walang Diyos kundi Ako, kaya sambahin ninyo Ako.’”** (Al-Anbiya 21:25)

At sinabi pa Niya: **“Sambahin ninyo si Allah; wala kayong ibang Diyos bukod sa Kanya.”** (Hud 11:50)

Nuh عليه السلام

Inanyayahan niya ang kanyang pamayanan sa gabi at araw, hayagan at palihim, ayon sa kani-kanilang kalagayan at likas napagkakaiba-iba. Dahil tumagal ang kanyang pagtawag nang maraming taon—at ilan lamang ang sumunod—hindi siya tumigil sa pag-iba-iba ng pamamaraan. Sinabi ni Allah: “Sinabi niya (Nuh): **‘O aking Panginoon, tunay na aking inanyayahan ang aking pamayanan sa gabi at sa araw. Ngunit ang aking panawagan ay hindi nakaragdag maliban sa lalong paglayo. At sa tuwing sila’y aking tinatawag upang patawarin Mo sila, inilalagay nila ang kanilang mga daliri sa kanilang mga tainga, at tinatakpan nila ang kanilang mga sarili gamit ang kanilang kasuotan, at sila’y nagmatigas at labis na nagmalaki. Pagkatapos ay tinawag ko sila nang hayagan. At ako’y nagpahayag sa kanila at kinausap ko rin sila nang palihim.’**” (Surah Nuh: 5–9)

Dahil alam ni Nūḥ ﷺ na may ilan na nahihiyang tumanggap ng mensahe kapag lantaran sa paningin ng publiko, kaya’t ginamit niya rin ang lihim na paraan—upang gawing mas madali para sa kanila ang pagtanggap. Ngunit hindi rin niya pinabayaan ang lantad na paraan ng panawagan sa mga tao, na nagpapalakas ng talakayan kasama ang madla. At ang resulta nito ay pangkalahatan na may kasamang matibay na ebidensya. Dito’y ipinapakita ang mensahe ni Nuh para sa bawat tagapag-anyaya na kailangan ang pagtitiyaga at pagtitiis sa hira ng dala ng pag-aanyaya. Maaaring hindi agad makitaan ng bunga ang da’wah, at maaari silang makaranas ng pagtawanan at pangungutya—tulad ng naranasan ni Nūḥ ﷺ.

Ibrahim عليه السلام

Si Ibrāhīm عليه السلام ay inanyayahan ang kanyang ama nang buong paggalang, kahinahunan, at kabaitan—isang pakikitungong akma sa mataas na katayuan ng pagiging magulang at ng dangal nito. Inasam niya ang paggabay sa kanyang ama, umaasa na ito’y susunod sa tuwid na landas. Ipinahiwatig niya ang ilang malinaw na patunay ukol sa kamalian ng pagsamba sa mga rebulto—mga diyus-diyosan na hindi naman nakaririnig, nakakakita, o may kapangyarihang magbigay ng pakinabang o pinsala. Sinabi ni Allah: **"At banggitin mo sa Aklat si Ibrāhīm. Tunay na siya ay isang taong matapat at isang Propeta. Noong sabihin niya sa kanyang ama “O aking ama, bakit ka sumasamba sa mga bagay na hindi nakakarinig, hindi nakakakita, at walang naitutulong sa iyo? O aking ama, tunay na may dumating sa akin na kaalaman na hindi pa dumating sa iyo, kaya sundin mo ako—gagabayan kita sa isang tuwid na landas.”** (Maryam 19:42–43)

Pagkatapos nito, hinarap niya ang kanyang bayan at nakipagtalastasan sa kanila sa pamamagitan ng makatuwirang mga argumento. Dahan-dahan niyang inilantad ang kamalian ng kanilang mga paniniwala, hanggang sa sila na mismo ang mapilitang aminin na ang kanilang relihiyon ay batay lamang sa bulag na pagsunod sa nakagawian, na walang patunay o batayan. Sinabi ni Allah: **"At bigkasin mo sa kanila ang balita ni Ibrāhīm. Nang sinabi niya sa kanyang ama at sa kanyang mga kababayan: ‘Naririnig ba kayo ng mga [diyus-diyosan] na inyong tinatawag? O kaya ba nilang magbigay ng pakinabang o magdulot ng pinsala? Sabi nila, ‘Ngunit nasumpungan naming ang aming mga ninuno ay ganito ang ginagawa.’** (Ash-Shu'ara: 69–74)

Isa rin sa mga makasaysayang tagpo sa buhay ni Ibrāhīm عليه السلام ay ang pakikipagtalo niya kay Namrūd—isang hari na puno ng kapalaluan dahil sa kanyang kapangyarihan at kaharian. Nakipag-argumento siya rito sa isang paraan na hindi lamang akma sa kalagayan ng hari, kundi maaari ring magkaroon ng epekto sa kanyang mga tagasunod at mga alalay—upang maipakita sa kanila na ang hari ay isa lamang tao at may hangganan ang kanyang kapangyarihan, gaano man ito kalupit at kalakas. Sinabi ni Allah: **“Hindi mo ba natunghayan ang isang taong nakipagtalo kay Abraham tungkol sa kanyang Panginoon nang dahil lamang sa sya ay pinagkalooban ni Allah ng kaharian? Nang si Abraham ay nagsabi: ‘Ang aking Panginoon ang Siyang nagbibigay ng buhay at nagdudulot ng kamatayan.’ Siya ay sumagot: ‘Ako ay nagbibigay ng buhay at kamatayan.’ Sinabi ni Abraham: ‘Katotohanan pinasisikat ni Allah ang araw sa Silangan, kaya pasikatin mo nga ito mula sa kanluran.’ Kaya, ang di-naniniwala ay nagapi. At si Allah ay hindi nagpapatnubay sa mga mamamayang mapaggawa ng kamalian.** (Al-Baqarah 258)

Musa عليه السلام

Si Mūsa عليه السلام ay gumamit ng parehong istilo sa kanyang pamayanan at kay Fir'aun katulad ng mga naunang mga sugo at mga propeta na nag-uumpisa sa mahinahong pananalita at pagpapasensya, ito ay pagsunod sa utos ni Allah na nagsabi: **“Magtungo kay kay Paraon, Katotohanan siya ay sumuway. At mangusap kayo sa kanya nang malumanay na pananalita, baka sakali siya at tumanggap ang paalala at matakot (kay Allah).”** (Taha 20:43-44)

Ngunit nang hindi nakita ang inaasahang bunga, ipinamalas ni Allah ang isang himalang angkop sa kanilang kultura at kakayahan sa mahika, baka sakaling ito ang maging dahilan ng kanilang patnubay, at ito nga ang nangyari sa ilang kababayan ni Musa. Sinabi ni Allah: **“At ipinahayag namin kay Moises, ‘Ihagis mo ang iyong tungkod.’ At nilamon nito ang mga bagay na kanilang pinaghahagis. Kaya ang katotohanan ay nanaig, at nawalang saysay ang kanilang mga ginawa.”** (Al-A'raf 7:117–118)

Ang himalang ito ay natatangi kay Musa lamang at wala sa iba. Ngunit ating mauunawaan mula rito na ang isang Dai'yah ay naghahanap ng paraang nababagay sa kanyang mamamayan at sa kanyang paligid, at ito ay mas magiging epektibo at katanggap-tanggap sa kanila.

Isa عليه السلام

Si ‘Īsā عليه السلام ay isinugo upang maging bagong muli ang panawagan ni Mūsā عليه السلام. Ipinahayag ni Allah sa kanya ang Injīl (Ebanghelyo) bilang patunay sa katotohanang nasa harap niya mula sa Tawrāh (Torah). Sinabi ni Allah: **“At nang si Hesus, anak ni Maria ay nagsabi: ‘O mga anak ni Israel, tunay na ako ay sugo ni Allah sa inyo, na nagpapatotoo sa anumang nauna sa akin mula sa Torah.”** (As-Saff 61:6)

At tulad ng ibang mga propeta at sugo, inanyayahan niya ang kanyang mga tao tungo sa dalisay na Tawḥīd—ang ganap na pagsamba lamang kay Allah, at pagtakwil sa lahat ng uri ng shirk at mga katambal. Si Allah lamang ang Nag-iisang Diyos, at si ‘Īsā ay sugo lamang Niya, kagaya ng ibang mga propeta. Sinabi ni Allah na sinabi ni ‘Īsā: **“Wala akong sinabi sa kanila maliban sa ipinag-utos Mo sa akin—na sambahin nila si Allah, ang aking Panginoon at ang inyong Panginoon.”** (Al-Ma’idah 5:117)

Gumamit siya ng maraming paraang panghikayat, katulad ng kanyang binanggit na ang batas na kanyang dala ay nagpapagaan sa ilan sa mga ipinagbawal sa kanila noon, upang maging mas madali sa kanila ang pagtanggap sa kanyang mensahe. Sinabi ni Allah na sinabi ni ‘Īsā: **“At (ako ay) nagpapatotoo sa Tawrāh na nauna sa akin, at upang pahintulutan para sa inyo ang ilan sa mga ipinagbawal sa inyo.”** (Āli ‘Imrān 50)

Bukod pa rito, ginamit ni ‘Īsā عليه السلام ang mga himala at tanda mula kay Allah upang gisingin ang mga puso ng kanyang mga kababayan at pukawin ang kanilang pag-iisip. Sinabi ni Allah: **“At isang sugo sa mga anak ni Israel na nagsasabing: ‘Katotohanan, ako ay naparito sa inyo na may dalang palatandaan mula sa inyong Panginoon, na ako ay gagawa para sa inyo mula sa luwad ng anyong ibon at ito ay aking hihingahan at magiging ibon sa kapahintulutan ni Allah at Aking pagagalingin ang bulag at ang may ketong, at aking bubuhayin ang patay sa pahintulot ni Allah.”** (Aali ‘Imran:49)

At sa kabila ng lahat ng ito, nagpakita si 'Īsā عليه السلام ng matinding pagtitiis at sabr, sa harap ng kanilang pagtangga, paninirang-puri, at pag-aakusa sa kanyang mga himala bilang **"malinaw na salamangka."** Sinabi ni Allah: **"Ngunit ang mga tumanggi sa kanila ay nagsabi: 'Wala ito kundi isang malinaw na salamangka.'**" (Al-Mā'idah:110)

At kabilang sa mga paraan ni Īsā عليه السلام nang maramdaman niya ang paglayo at pagtangga ng marami sa kanyang bayan, ay humiling siya ng tulong mula sa mga naniwala upang maging mga katuwang niya sa landas ni Allah. Sinabi ni Allah: "Noong mabatid ni Hesus mula sa kanila ang kawalan ng paniniwala, siya ay nagsabi: 'Sino kaya ang aking magiging tagapagtaguyod para sa landas ni Allah?' (at ang mga disipulo) ay nagsabi: **"Kami ang iyong mga tagapagtaguyod para sa landas ni Allah, Kami ay naniwala kay Allah at ikaw ay sumaksi na kami ay mga muslim."**" (Al-Maidah:52)

Ang huli sa mga propeta, Muhammad ﷺ

Ginamit ni Propeta Muhammad ﷺ ang iba't ibang pamamaraan na angkop sa bawat panahon at sitwasyon. Sa simula, ang kaniyang da'wah ay isinagawa nang palihim at tago – ito ang angkop sa lakas nito noong mga sandalling iyon—upang protektahan ang mga ginabayan na mahihina sa harap ng kanilang mga marahas na kababayan at mga lider. Hanggang sa maitatag niya ang isang maliit na grupo ng mga mananampalataya na nagsilbing matibay na haligi at suporta sa kanyang misyon.

Pagkatapos nito, sinimulan niyang ipahayag nang lantaran ang da'wah, sa isang paraan na magiliw at madaling tanggapin, upang maakit at mahalin ito ng nakararami. Inilahad niya ang kagandahan at kaganapan ng Islam kumpara sa pamamaraang ibang relihiyon. Tinalakay niya rin ang mga pinanggagalingan ng tunay na kapangyarihan upang magawang mag-isip ng mga tao at lumapit sa pagtanggap, tulad ng mga moralidad na may kahulugan sa kaluluwa ng mga tao gaya ng katarungan, kahinhinan, at katapatan. At lahat ng gawaing ito ay may kasamang kagandahan ng kanyang pag-uugali. Sinabi ni Allah: **“Anyayahan mo sila sa daan ng iyong Panginoon nang may karunungan at magandang pangaral, at makipagtalakayan sa paraang pinakamabuti.”** (An-Nahl 16:125)

Sapagkat si iyong Panginoon ang higit na nakakaalam kung sino ang naligaw sa Kanyang landas, at Siya ang higit na nakakaalam sa mga gumagabay.” (Qur'an 16:125)

Narito ang ilan sa pamamaraan niya sa Da'wah:

1 Hindi Direktang Pagtutuwid

Sa ilang pagkakataon, ginamit ni Propeta Muhammad ﷺ ang hindi tuwirang pamamaraan ng paggabay. Isang halimbawa rito ay kaniyang sinabi: **“Ano ang nangyayari sa ilang tao...” na hindi nya tinutukoy ang sinuman. Kabilang din dito ang kanyang sinabi tungkol kay Barirah noon siya ay minsang umakyat siya sa minbar, siya ay nagsabi: “Ano ang nangyayari sa mga tao, nagtatakda sila ng mga kondisyon na wala Aklat ni Allah.”** (Al-Bukhari)

2 Paraaan sa pangangaral at pagpapa-alala Tumatagos sa Puso

Ang Propeta ﷺ ay nagbibigay-aral paminsan sa kanyang mga kasamahan sa pamamagitan mahusay na pangaral at pagpapalambot ng mga puso na naaangkop sa tamang pagkakataon.

at sinasamantala ang bawat magandang pagkakataon upang pag-isahin ang mga Muslim at impluwensyahan sila. Sa hadith ni Irbādh bin Sāriyah رضي الله عنه, kanyang sinabi: **“Pinangaralan kami ng Sugo ni Allah ﷻ ng aral na nagpanginig sa mga puso at nagpaluha sa mga mata. Kami ay nagsabi: ‘O Sugo ni Allah ﷻ, para bang ito’y paalala na pamamaalam.’ Kaya’t pinayuhan niya kami: “Pipapayuhan ko kayo ng pagkatakot kay Allah, pakikinig at pagsunod kahit ang mamuno sa inyo ay isang alipin. Dahil katotohanan, sinumang mamuhay sa inyo pagkaraan ko ay makakita ng maraming di-pagkakaunawaan, kaya’t panghawakan ninyo ang aking Sunnah, at sunnah ng mga Khulafa na mabubuti at ginabayan, Panghawakan ninyo ito gamit ang inyong mga bagang, at iwasan ninyo ang mga kabaguhan (sa pananampalataya), dahil ang lahat ng kabaguhan ay kaligawan.”** (Tirmidhi)

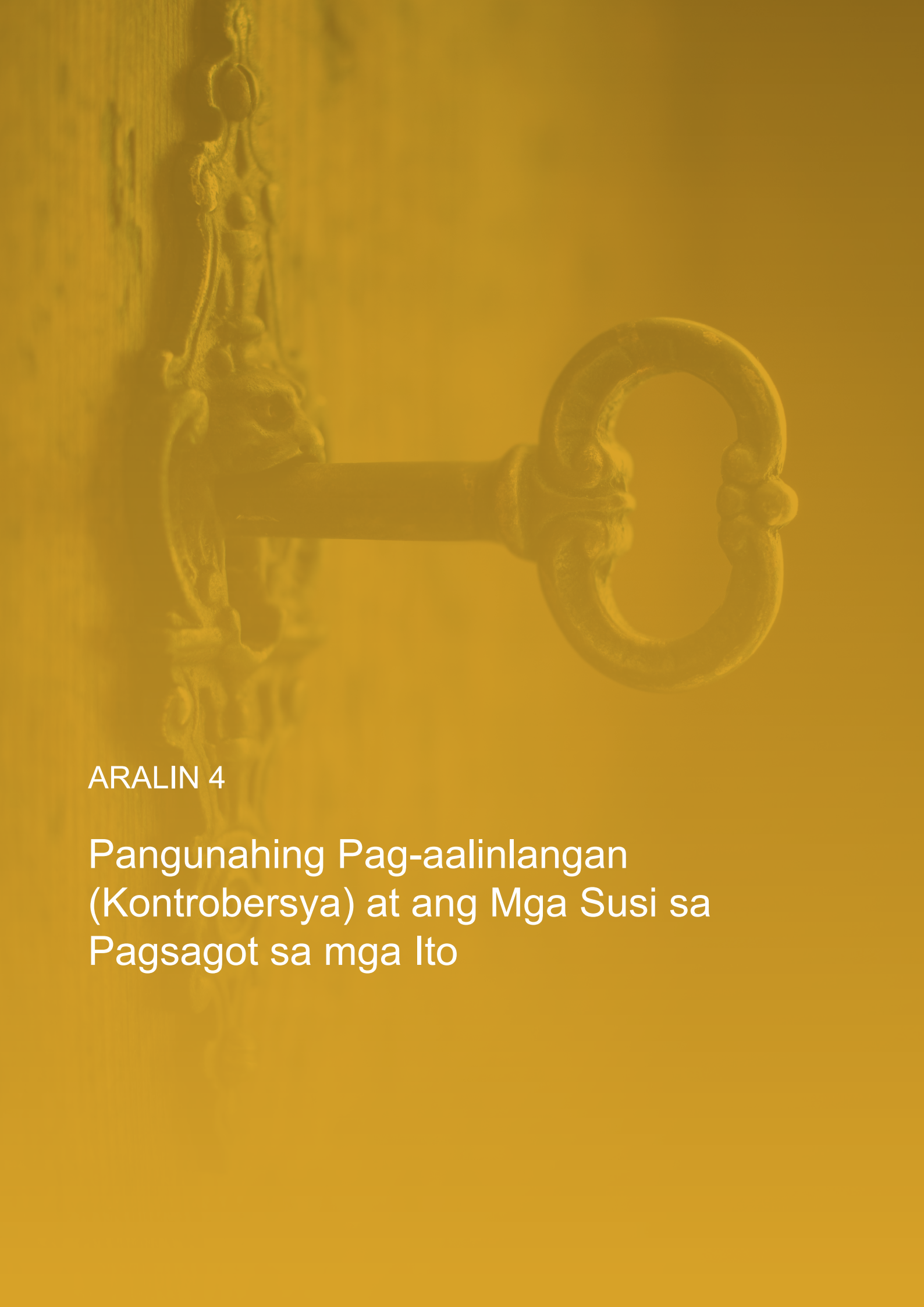
3 Katamtaman at Pagtangi sa labis na kahigpitan

Kabilang sa gabay ng sugo ni Allah sa kanyang Da'wah ay ang pagiging balanse at katamtaman, at pag-iwas sa pagiging mahigpit sa relihiyon. Siya ang ating huwaran sa kanyang panawagan, sa kanyang pagtuturo, sa kanyang pakikiramay sa mga tao, at sa kanyang pag-iwas sa pagiging mahigpit. Sinabi ng Propeta ﷺ: **“Tunay na ang relihiyong ito ay magaan, at sinumang maghigpit sa relihiyon ay tatalunin lamang siya nito. Kaya maging katamtaman kayo, magsikap at magparating ng mabuting balita.”** (Al-Bukhari)

Kabaitan sa mga Mangmang at pagtuturo sa paraang pinakamahusay at pinakamalumanay na salita

At walang mas malinaw na patunay dito kaysa sa kilos ni Propeta Muhammad ﷺ ukol sa isang bedouin na dumating sa masjid – sa harapan mismo ni Propeta ﷺ – at umihi sa loob ng masjid.

Paano tumugon si Propeta Muhammad ﷺ? Ano ang naging pagharap niya rito? Ayon sa hadith mula kay Anas bin Mālik رضي الله عنه, Sinasabi niya: **“Habang kami ay nasa masjid kasama si Propeta ﷺ, dumating ang isang bedouin at tumayo’t umihi sa loob ng masjid. Ang mga kasamahan ng Propeta ﷺ ay sumigaw, ‘Mah mah!’ (Tumigil ka!) Ngunit sinabi ni Propeta ﷺ, ‘Huwag n’yong pigilan, hayaan n’yo.’ Kaya hinayaan nila hanggang sa matapos itong umihi. Pagkatapos, tinawag siya ni Propeta ﷺ at sinabi: ‘Ang mga masjid ay hindi itinayo para sa ihi o dumi. Ang mga ito ay inilaan para sa pag-alaala ng Allah, sa pagdarasal, at sa pagbasa ng Qur’ān.’ Pagkatapos ay iniutos niya sa isang lalaki sa mga kasama na magdala ng timba ng tubig at ibinuhos doon.”** (Bukhari at Muslim)

ARALIN 4

Pangunahing Pag-aalinlangan
(Kontrobersya) at ang Mga Susi sa
Pagsagot sa mga Ito

Ano ang mga katangian ng Tagapaglikha

at bakit Siya tinutukoy bilang si Allah?

Ginagamit ng mga Kristiyano, Hudyo, at Muslim sa Gitnang Silangan ang salitang “Allah” para tumukoy sa Diyos. Nangangahulugan ito ng nag-iisang tunay na Diyos, ang Diyos nina Moises at Jesus. Ang Lumikha ay ipinakilala ang kanyang sarili sa Banal na Quran na may pangalang “Allah” at iba pang mga pangalan at katangian. Ang salitang “Allah” ay binanggit ng 89 na beses sa sinaunang bersyon ng Lumang Tipan.

At ang mga katangian ni Allah na nabanggit sa Quran:

Ang Tagapaglikha, Kanyang sinabi: “Siya si Allah—ang Lumikha, ang Tagapagpa-simula, ang Tagapag-anyo. Sa Kanya ang pinakamagagandang pangalan...” (Al-Hashr 59:24)

Ang Una, na walang nauna. At Ang Huli, na walang susunod pa, Kanyang sinabi: “Siya ang Una at ang Huli, ang Hayag at ang Lingid...” (Al-Hadid 57:3)

Siya ang Tagapangasiwa ng lahat ng bagay sa sanlibutan, sinabi Niya: “Kanyang pinangangasiwaan ang mga nilikha mula sa kalangitan tungo sa kalupaan...”

(As-Sajdah 32:5)

Siya Ang Maalam at Makapangyarihan: “Tunay na Siya ay Maalam at Makapangyarihan.” (Fatir 35:44)

Wala Siyang katulad, hindi Siya tulad ng Kanyang mga nilikha, Sinabi niya: “Walang anumang bagay ang katulad Niya, at Siya ang Lubos na Nakakarinig, Lubos na Nakakakita.” (Ash-Shura 42:11)

Wala siyang katambal, hindi ipinanganak at hindi nanganak. Sabi niya: “Sabihin mo: Siya si Allah, ang Nag-iisa... Hindi Siya nagkaanak at hindi ipinanganak...” (Al-Ikhlās 112:1–4)

Ang katarungan, sinabi Niya: “At ang iyong Panginoon ay hindi mandaraya ng isa (tao).” (Al-Kahf 18:49)

Ano ang kongkretong (nasasalat na)

ebidensya sa pag-iral ng Lumikha?

Nakikita natin ang mga bahaghari at sarab (parang tubig nanakikita sa daan kapag nasa malayo pa) , ngunit wala naman ang mga ito! At naniniwala tayo sa gravity nang hindi nakikita ito, dahil lamang napatunayan ito ng pisikal na agham.

Sinabi ni Allah: **“Hindi Siya maaabot ng mga paningin, ngunit Siya ang nakakakita sa lahat ng paningin. At Siya ang Pinakamaawain, ang Lubos na Nakababatid.”** (Al-An'am 6:103)

Halimbawa, at para lamang magbigay ng malapit na pagtutulad, hindi maaaring ilarawan ng isang tao ang isang bagay na hindi materyal tulad ng isang **"ideya,"** ang timbang nito sa gramo, ang haba nito sa sentimetro, ang kemikal na komposisyon nito, ang kulay nito, ang presyon nito, ang hugis nito, at ang imahe nito.

Samakatuwid, maraming ebidensya ng kanyang pag-iral para sa mga nagninilay sa sistema at palatandaan ng sansinukob na ito. Sinabi ni Allah: **“Hindi ba nila batid kung paano sinimulan ni Allah ang paglikha, pagkaraan ay uulitin ito? Katotohanan, iyan ay madali para kay Allah. Sabihin mo: Maglakbay kayo sa kalupaan at pagmasdan ninyo kung paano sinimulan ang paglikha. Pagkaraan, si Allah ay gagawa ng huling paglikha. Katotohanan, si Allah ay may ganap na kakayahan sa lahat ng mga bagay”** (Al-'Ankabut 29:20)

Bakit ginagamit ng Lumikha

ang pangmaramihang pantukoy sa sarili gayong Siya ay iisa lamang?

Ang paggamit ng salitang "Kami" ng Panginoon ng sanlibuutan upang ilarawan ang Kanyang sarili sa maraming mga talata ng Banal na Qur'an ay nagpapahayag na Siya lamang ang nagtataglay ng mga katangian ng kagandahan at kamahalan. Nagpapahayag din ito ng lakas at kadakilaan sa wikang Arabe, at sa Ingles ay tinatawag itong "royal-we", kung saan ang pangmaramihang panghalip ay ginagamit upang tumukoy sa isang tao na may mataas na posisyon (tulad ng isang hari, monarko, o sultan), ngunit ang Qur'an ay palaging binibigyang-diin ang kaisahan ng Diyos kaugnay ng pagsamba.

Ano ang mga katangian ng tunay na relihiyon?

Ang tunay na relihiyon ay dapat na naaayon sa likas na katangian ng tao, na nangangailangan ng direktang kaugnayan sa Lumikha nito nang walang panghihimasok ng mga tagapamagitan, at kumakatawan sa mga kahigitan at mabubuting katangian sa tao.

Ito ay dapat na isang relihiyon, madali at simple, naiintindihan at hindi komplikado, at may bisa sa lahat ng panahon at lugar. Ito ay dapat na isang matibay na relihiyon para sa lahat ng henerasyon, para sa lahat ng mga bansa, at para sa lahat ng uri ng mga tao, na may iba't ibang mga batas ayon sa mga pangangailangan ng tao sa bawat panahon, hindi tumatang-gap ng dagdag o bawas ayon sa mga kagustuhan lamang, tulad ng kaso sa mga kaugalian at tradisyon na nagmula sa mga tao.

Dapat itong maglaman ng malinaw na paniniwala at hindi nangangailangan ng tagapamagitan. Ang relihiyon ay hindi dapat kunin batay sa mga emosyon, bagkus sa tamang batayan at napatunayang ebidensya. Dapat itong sumaklaw sa lahat ng isyu ng buhay, para sa lahat ng oras at lugar, at dapat na angkop para sa mundong ito gayundin sa kabilang buhay, hinuhubog ang kaluluwa at hindi kinakalimutan ang katawan.

Dapat niyang protektahan ang buhay ng mga tao, pangalagaan ang kanilang dangal at pera, at igalang ang kanilang mga karapatan at isipan. Samakatuwid, ang sinumang hindi sumunod sa pamamaraang ito na naaayon sa kanyang kalikasan ay makakaranas ng estado ng kaguluhan at kawalang-tatag, at makakaramdam ng paninikip sa dibdib at kaluluwa, bukod pa sa paghihirap ng kabilang buhay.

Ang paniniwala ba sa mga

naunang sugo ay pundasyon sa doktrina ng Muslim?

Ang paniniwala sa lahat ng mga mensahero na ipinadala ng Diyos sa sangkatauhan nang walang diskriminasyon ay isa sa mga haligi ng doktrina ng Muslim, at ang kanyang pananampalataya ay hindi wasto kung wala ito. Ang pagtanggì sa sinumang mensahero o propeta ay sumasalungat sa mga batayan ng relihiyon, at lahat ng mga propeta ni Allah ay nagbigay ng magandang balita sa pagdating ng Selyo ng mga Mensahero, si Muhammad ﷺ.

Ang mga pangalan ng maraming propeta at mensahero na ipinadala ng Diyos sa iba't ibang bayan ay binanggit sa Banal na Qur'an tulad nila: **(Noah, Abraham, Ismael, Isaac, Jacob, Joseph, Mioses, David, Solomon, Hesus, atbp.)** At mayroon pang iba na hindi binanggit. Sabi ni Allah: **“At katiyakan, Aming ipinadala ang mga sugo na nauna sa iyo, ang iba sa kanila ay Aming isinalaysay sa iyo. At hindi marapat sa sinumang sugo na siya ay magdala ng palatandaan maliban sa kapahintulutan ni Allah. Kaya kapag dumating na ang utos ni Allah, ito ay pagpapasiyahan nang makatotohanan at ang mga mapagpagwa ng kabulaanan ay mapapahamak.”** (Ghafir 40:78)

Ano ang Qur'an?

Ang Qur'an ay ang pinakahuli sa mga aklat na ipinadala ng Panginoon ng sanlibutan, dahil ang mga Muslim ay naniniwala sa lahat ng mga aklat na ipinadala bago ang Qur'an, ang mga Scrolls ni Abraham, ang Mga Awit, ang Torah, ang Ebanghelyo... at iba pa. Naniniwala ang mga Muslim na ang tunay na mensahe ng lahat ng mga aklat ay purong monoteismo, na paniniwala kay Allah at pagsamba sa Kanya lamang.

Gayunpaman, hindi tulad ng mga naunang mga banal na aklat, ang Qur'an ay hindi monopolyo ng isang partikular na grupo o sekta sa iba, ni may iba't ibang bersyon nito, ni walang ginawang pagbabago dito.

Sa halip, ito ay isang bersyon lamang para sa lahat ng tao. Ang teksto ng Qur'an ay nananatili sa orihinal nitong wikang Arabe, nang walang anumang pagbabago, pagbaluktot o pagbabago, at ito ay napanatili hanggang sa panahong ito, at ito ay mananatiling gayon.

Tulad ng ipinangako ng Panginoon ng sanlibutan na iingat ito.

Ito ay ipinakalat sa lahat ng mga Muslim at isinasaulo sa mga puso ng marami sa kanila. Ang kasalukuyang mga pagsasalin ng Qur'an sa iba't ibang wika na umiikot sa mga tao ay isang pagsasalin lamang ng mga kahulugan ng Qur'an.

Hinamon ng Panginoon ng sanlibutan ang mga Arabo at hindi Arabo na gumawa ng katulad nitong Qur'an. Noong panahong iyon, ang mga Arabo ay dalubhasa sa mahusay na pagsasalita, retorika, at tula.

Gayunpaman, natitiyak nila na ang Qur'an na ito ay hindi maaaring magmula sa sinuman maliban kay Allah. Ang hamon na ito ay nanatili sa nang higit sa labing-apat na siglo, at walang sinuman ang nakagawa nito. Ito ay isa sa mga pinakadakilang patunay na ito ay nagmula kay Allah.

Bakit ipinahayag ang Qur'an sa wikang Arabe?

Mayroong libu-libong wika at diyalekto sa buong mundo. Kung ang Qur'an ay ipinahayag sa isa sa mga wikang ito, tiyak na magtatanong ang iba kung bakit hindi sa ibang wika ito isinulat. Katunayan, si Allah ay nagpapadala ng Kanyang mga sugo ayon sa wika ng kanilang mga sariling bayan, at dahil pinili ni Allah si Propeta Muhammad ﷺ bilang huling sugo, kaya't ang Qur'an ay ipinahayag sa wikang Arabe, ang wika ng kanyang mga kababayan.

Bukod pa rito, ang Qur'an ay pinangakuan ni Allah na iingatan laban sa pagbabago hanggang sa Araw ng Paghuhukom.

Katulad din nito, ang wika ni 'Isa (Hesus) ay Aramaic, at ito rin ang wikang ginamit sa kanyang pagpapahayag. Sabi ni Allah: **“At hindi Kami nagsugo ng sinuman sa mga sugo maliban sa wika ng kanyang pamayanan, upang malinaw niyang maipaliwanag sa kanila.”** (Ibrahim 14:4)

Bakit naniniwala ang mga Muslim

na ang Qur'an ay Salita ng Diyos?

Naniniwala ang mga Muslim na ang Qur'an ay Salita ni Allah sapagkat ito ay ibinaba bilang kapahayagan kay Propeta Muhammad ﷺ sa pamamagitan ni Anghel Gabriel (Jibreel عليه السلام). Ang Qur'an ay hindi kailanman nabago o nadungisan, at ito ay nananatiling buo mula pa nang ito ay ibaba. Sabi ni Allah: **“Tunay na Kami ang nagpahayag ng Paalaala, at Kami rin ang tagapag-ingat nito.”** (Al-Hijr 15:9)

Bukod pa rito, maging ang Bibliya mismo ay naglalaman ng palatandaan ng pagdating ng isa pang pahayag pagkatapos ng Taurat (Torah) at Injil (Ebanghelyo).

Sa Aklat ni Isaias (Isaiah 29:12) ay mababasa: **“Pagkatapos, ang aklat ay ibibigay sa isa na hindi marunong bumasa, at sasabihin sa kanya, 'Basahin mo ito,' at sasagot siya, 'Hindi ako marunong bumasa.'”** Ito ay kapareho ng nangyari kay Propeta Muhammad ﷺ nang siya ay unang pinuntahan ni Jibreel, na nagsabi sa kanya: **“Basahin mo,”** at sinabi niya: **“Hindi ako marunong bumasa.”**

Lumaganap ba ang Islam sa pamamagitan ng espada o dahas?

Para sa mga nagsasabing lumaganap ang Islam sa pamamagitan ng dahas, maaaring itanong sa kanila: “Anong hukbong Muslim ang sumakop sa silangang baybayin ng Aprika?” Ni minsan ay hindi binanggit ang salitang “espada” sa Qur’an. May mga bansa tulad ng Indonesia, India, at Tsina na hindi nasakop sa pamamagitan ng digmaan ng mga Muslim, ngunit sila ngayon ay kabilang sa mga may pinakamaraming bilang ng mga Muslim sa mundo. At pinatutunayan ito ng pagkakaroon ng mga Kristyano at mga Hindus at iba pang hindi muslim sa mga lugar na nasakop ng mga kamusliman.

Sa kabilang banda, ang ibang relihiyon ay nananatili pa rin sa mga bansang pinasok ng mga Muslim, samantalang lumiit naman ang bilang ng mga Muslim sa mga bansang sinakop ng mga di-Muslim, kung saan nangyari ang mga malawakang pamamaslang at sapilitang pagpapalit ng pananampalataya, tulad ng sa mga Digmaang Krusada (Crusades).

Wala ni isang pinilit pumasok sa relihiyong Islam, ayon kay Allah: **“Walang pamimilit sa relihiyon. Maaninaw na ang tamang landas mula sa kamalian.”** (Al-Baqarah 2:256)

At ngayon ang Islam ang pinakamabilis na lumalagong relihiyon sa Amerika at Europa. Mayroon bang tabak na pipilitin ang mga tao sa Kanluran na magbalik-loob sa Islam sa napakaraming bilang?!

Ang Islam ay lumaganap sa pamamagitan ng makatarungang mga sistema nito, ang pagpapaubaya nito, at ang diskurso nito, sa pamamagitan ng panghihikayat at lohika na umaantig sa puso at isipan. Sinabi ni Allah sa Quran: Allah: **“Anyayahan mo sila sa landas ng iyong Panginoon nang may karunungan at magandang pangaral, at makipagtalakayan sa paraang pinakamahusay.”** (An-Nahl 16:125)

Ano ang pananaw ng Islam tungkol sa “original sin” o namamanang kasalanan?

Ang aral na itinuro ni Allah sa sangkatauhan nang tanggapin Niya ang pagsisisi ni Adan, ang ama ng sangkatauhan, dahil sa kanyang pagkain mula sa ipinagbabawal na puno, ay ang unang kapatawaran ng Panginoon ng sanlibutan para sa sangkatauhan, dahil walang kabuluhan ang kasalanang minana kay Adan, na pinaniniwalaan ng mga Kristiyano. Dahil hindi mananagot ang isang tao sa kasalanan ng iba. Kaya ang bawat tao ay mananagot lamang sa sarili nitong kasalanan. Ito ay mula sa awa ng Panginoon ng sanlibutan sa atin, at ang tao ay ipinanganak na dalisay at walang kasalanan, at may pananagutan sa kanyang mga aksyon simula sa edad ng pagdadalaga/pagbibinata.

Ang isang tao ay hindi mananagot sa isang kasalanan na hindi niya ginawa, at hindi niya makakamit ang kaligtasan maliban sa pamamagitan ng kanyang pananampalataya at mabubuting gawa.

Binigyan ni Allah ng buhay ang tao at binigyan siya ng kalooban na dumaan sa pagsubok at pagsusulit, at pananagutan lamang niya ang kanyang mga aksyon.

Sinabi ni Allah: **“At walang sinuman ang magpapasan sa kasalanan ng iba. Pagkatapos, kayo ay babalik sa inyong Panginoon, at sasabihin Niya sa inyo ang inyong mga ginawa. Tunay na alam niya ang anumang nasa inyong mga dibdib”** (Az-Zumar 39:7)

Katotohanan, nabanggit sa Lumang Tipan ang sumusunod: **“Ang mga ama ay hindi papatayin dahil sa mga anak, ni ang mga anak ay papatayin dahil sa mga ama: bawa't tao ay papatayin dahil sa kaniyang sariling kasalanan”** (Deuteronomio 24:16).

Ang kapatawaran ay hindi sumisira sa katarungan, at ang katarungan ay hindi hadlang sa kapatawaran at awa.

Ano ang pananaw ng Islam sa pagkakapako sa krus ni Hesus?

Naniniwala ang mga Muslim na si Hesus na Mesiyas ay hindi ipinako sa krus o pinatay, kundi iniangat siya ni Allah sa Kanya, gaya ng sinabi ni Allah: **“At hindi nila siya pinatay, at hindi rin siya ipinako, bagkus may iba na ginawa upang kanyang makawangis sa kanilang paningin...”** (An-Nisa 4:157)

Mayroon ding mga pagkakaiba sa pagitan ng mga Ebanghelyo tungkol sa mga detalye ng pagpapako sa krus, na nagpapahiwatig ng kakulangan ng kalinawan tungkol sa totoong kuwento. Higit pa rito, ang ilang mga sinaunang sektang Kristiyano ay naniniwala na si Hesus ay hindi ipinako sa krus, na naaayon sa doktrina ng Islam.

Ang Diyos na Lumikha ay buhay, may kakayahan, walang pangangailangan at makapangyarihan. Hindi niya kailangang mamatay sa krus, na nagkatawang-tao sa larawan ni Kristo para sa kapakanan ng sangkatauhan, gaya ng pinaniniwalaan ng mga Kristiyano.

Siya ang nagbibigay ng buhay o nag-aalis nito, kaya hindi Siya namatay, at hindi rin Siya nabuhay uli. Siya ang Nag-iingat at nagligtas sa Kanyang Sugo na si Hesukristo mula sa pagpaslang at pagpapako sa krus, tulad ng Kanyang pagprotekta sa Kanyang Sugo na si Abraham mula sa apoy, at kay Moses mula kay Paraon at sa kanyang mga kawal, at tulad ng lagi Niyang ginagawa sa Kanyang matuwid na mga lingkod sa pangangalaga at pangangalaga sa kanila.

Sinabi ni Allah: **“At dahil sa sinabi nila: ‘Tunay na pinatay namin ang Mesiyas, si Hesus na anak ni Maria, ang Sugo ni Allah.’ Ngunit hindi nila siya pinatay, at hindi rin siya ipinako, kundi pinaniwala lamang sila na ganoon. At ang mga di-nagkasundo hinggil dito ay nasa pag-aalinlangan nga; wala silang kaalaman tungkol dito kundi haka-haka lamang. At tiyak, hindi nila siya pinatay. Bagkus, iniangat siya ni Allah sa Kanya. At si Allah ay Makapangyarihan at Maalam.”** (An-Nisa:157–158)

Bakit hindi naniniwala ang mga Muslim na si Hesus ay anak ng Diyos?

Naniniwala ang mga Muslim na si Allah ay iisa, hindi Siya nagkaanak at hindi rin ipinanganak, gaya ng malinaw na pahayag sa Surah Al-Ikhlās: **“Sabihin mo: Si Allah ay Isa. Si Allah ang Sandigan ng lahat. Hindi Siya nagkaanak, at hindi rin Siya ipinanganak. At walang kahit sinong kapantay Niya.”** (Al-Ikhlās 112:1–4)

Maging ang Bibliya mismo ay nagsasaad na si Hesus (sumakaniya nawa ang kapayapaan) ay isang propeta na isinugo ni Allah, hindi Diyos o literal na anak ng Diyos. Nabanggit dito: **“At ito ang buhay na walang hanggan: na makilala ka nila, ang tanging tunay na Diyos, at si Jesu-Cristo na iyong isinugo.”** (Juan 17:3)

Ito ay paglilinaw na si Hesus ay isang alipin at sugo ni Allah, at hindi Diyos, o literal na Anak ng Diyos.

Naniniwala ba ang mga Muslim kay Hesus?

Walang sinuman sa mundo ang nagpuri o nagbigay-galang kay Hesus gaya ng ginawa ni Propeta Muhammad ﷺ, na nagsabi: **“Ako ang pinaka-malapit sa mga tao kay Hesus na anak ni Maria sa mundong ito at sa kabilang buhay.”** Tinanong siya ng mga kasamahan: **“Paanong nangyari iyon, O Sugo ni Allah?”** Sumagot siya: **“Ang mga propeta ay magkakapatid sa ama ngunit magkaiba ang ina, at ang kanilang relihiyon ay iisa. At walang propetang dumating sa pagitan namin ni Hesus.”** (Saheeh Muslim)

Sa Qur'an, binanggit si Hesus, ng 25 beses, mas maraming ulit kaysa kay Propeta Muhammad ﷺ, na binanggit ng 4 na beses lamang.

Si Maria ang ina ni Hesus, ang pinakamainam sa lahat ng kababaihan sa mundo ayon sa Qur'an. Siya rin ang nag-iisang babae na direktang binanggit ang pangalan sa Qur'an, at may isang buong Surah (Kabanata) na pinangalanan bilang Surah Maryam.

Ang Islam ba ay isang relihiyon ng ekstremismo?

Ang ekstremismo, kahigpitan at panatisismo, ay mga katangiang ipinagbabawal ng tunay na relihiyon. Ang Banal na Quran ay naghihikayat sa maraming mga talata para sa kabaitan at awa sa pakikitungo sa iba, at para sa mga prinsipyo ng pagpapatawad at pagpaparaya. gaya ng Kaniyang sinabi: “Dahil sa awa ni Allah ay naging mahinahon ka sa kanila. At kung ikaw ay naging magaspang at matigas ang puso, tiyak na nagsipaglayuan sila mula sa paligid mo.” (Al-‘Imran 3:159) At sinabi rin ni Allah: **“Anyayahan mo sila sa landas ni Allah nang may karunungan at magandang pangaral...”** (An-Nahl 16:125)

Gaya ng malinaw sa sinumang pamilyar sa mga turo ng Islam, ang pangunahing prinsipyo ay pagpapahintulot, maliban sa ilang partikular na bagay na ipinagbabawal para sa mga wastong layunin, na malinaw na nakasaad sa Banal na Qur'an. Sinabi ni Allah: **Ayon kay Allah: “O mga anak ni Adan, magbihis kayo ng palamuti (maayos na damit) tuwing pupunta sa masjid. Kumain kayo at uminom, huwag kayong mag-aksaya. Katotohanang hindi Niya minamahal ang mga mapag-aksaya. Sabihin mo: ‘Sino ang nagbawal sa magagandang kasuotan na ginawa ni Allah bilang palamuti para sa Kaniyang mga alipin at sa malilinis na biyaya?’ Sabihin mo: ‘Ito ay para sa mga nananampalataya (at sa iba) dito sa mundo at magiging eksklusibo sa kanila sa Araw ng Paghuhukom.’ Ganiyan namin nililina ang mga tanda para sa mga taong may kaalaman. Sabihin mo: ‘Ang mga ipinagbawal lamang ng aking panginoon ay ang mga kahalayan, lantad man o lihim, ang kasalanan, ang pang-aapi nang walang karapatan, ang pagtatambal kay Allah na kailanman ay hindi niya ipinahintulot, at ang pagsasalita tungkol kay Allah nang hindi ninyo nalalaman.’** (Al-A'raf 7:31–33)

Iniuugnay naman relihiyon ang ekstremismo, kahigpitan, o pagbabawal nang walang ebidensya sa mga gawaing maka-Satanas, kung saan ang relihiyon ay walang kinalaman. Sinabi ni Allah: **“O sangkatauhan, kumain kayo mula sa mga bagay sa lupa na ipinahihintulot at malinis, at huwag ninyong sundin ang mga yapak ni Satan. Tunay na siya ay malinaw na kaaway ninyo. Iniuutos lamang niya sa inyo ang kasamaan, kahalayan, at ang pagsasalita tungkol kay Allah nang walang kaalaman.”** (Al-Baqarah 2:168–169)

‘Di ba’t ipinagbabawal ng Islam ang pagsamba sa diyus-diyosan, bakit nga ba sinasamba ng mga Muslim ang Ka’bah at ito ang dito sila humaharap kapag nagdadasal?

Ang Ka’bah ang direksyong hinaharapan ng mga Muslim sa kanilang pagdarasal, at mahalagang idiin na ang mga Muslim ay hindi sumasamba sa Ka’bah mismo, kundi sumasamba lamang sa Allah, at hindi sila kumukupas sa iba maliban sa Kanya.

Sinasabi ni Allah sa Banal na Qur’an: **“Katiyakan, Aming nakikita ang iyong (paulit-ulit na) pagbaling ng iyong mukha sa langit, ikaw ay aming ibabaling sa isang Qiblah na iyong ninanais, Kaya, ibaling mo ang iyong mukha sa dakong kinaroroonan ng Masjid Al-Haram. At kahit saan man kayo naroroon, iharap ninyo ang inyong mga mukha sa dakong ito (sa pagdarasal)”** (Al Baqarah: 144)

Bakit nagsusuot ng hijab ang babaeng Muslimah?

Ito ay utos ni Allah upang maingat ang kanilang kahinhinan at dangal. Sabi Niya: **“O Propeta! Sabihin mo sa iyong mga asawa, at sa iyong mga anak na babae, at sa mga kababaihang nananalig, na ibalot nila ang kanilang mga panlabas na kasuotan (jilbāb) sa kanilang katawan. Ito’y mas naaangkop upang sila’y makilala at hindi alipustahin.”** (al Ahzāb 33:59)

Nabanggit rin sa Bibliya ang katulad na utos hinggil sa kahinhinan at pagtatakip ng ulo, makikita sa 1 Corinto 11:6 :**“Kung ayaw magbelo ng isang babae, magpaahit na siya ng buhok. Yamang kahiya-hiya sa babae ang magpaahit o magpagupit ng buhok, dapat siyang magbelo.”** Ipinapakita nito na ang hijab ay hindi natatangi sa Islam—kundi bahagi rin ng aral ng mga propeta.

Hindi lihim na ang mga kababaihan ay naging isang kalakal ngayon. Halos walang anunsiyo o publikasyon na walang kasamang larawan ng isang hubad na babae, na nagpapadala ng hindi direktang mensahe sa mga kababaihang Kanluranin tungkol sa kanilang halaga sa panahong ito. Sa pamamagitan ng pagtatago ng kanilang mga palamuti, ang babaeng Muslim ay nagpapadala ng mensahe sa mundo: na siya ay isang mahalagang tao, pinarangalan ng Diyos, at sinumang makitungo sa kanya ay dapat hatulan siya batay sa kanyang kaalaman, kultura, paniniwala, at ideya, hindi sa kagandahan ng kanyang katawan.

Naiintindihan din ng mga babaeng Muslim ang kalikasan ng tao kung saan nilikha ng Diyos ang mga tao. Hindi nila ipinapakita ang kanilang mga palamuti sa mga estranghero, upang maprotektahan ang lipunan at ang kanilang mga sarili mula sa pinsala. Walang sinuman ang tumatanggi sa katotohanan na ang bawat magandang babae na ipinagmamalaki na ipakita ang kanyang mga alindog sa publiko, kapag siya ay umabot sa pagtanda, ay nagnanais na ang lahat ng kababaihan sa mundo ay magsuot ng hijab.

Ginawa ba ng Islam na karapatan ng babae na maging kapantay ang lalaki?

Ang mga babaeng Muslim ay naghahanap ng hustisya, hindi pagkakapantay-pantay. Ang pagiging kapantay ng mga tao ay mag-aalis sa kanila ng marami sa kanilang mga karapatan at pribilehiyo. Ipagpalagay nating may dalawang anak na lalaki, ang isa ay limang taong gulang at ang isa ay labing-walo, at gustong bumili ng kamiseta para sa bawat isa sa kanila. Ang pagkakapantay-pantay dito ay makakamit sa pamamagitan ng pagbili ng mga ito ng parehong kamiseta na may parehong laki, na magiging sanhi ng pagdurusa ng isa sa kanila. Ngunit ang hustisya ay makakamit sa pamamagitan ng pagbili ng bawat isa sa kanila ng kanilang angkop na sukat, sa gayon ay makakamit ang kaligayahan para sa lahat.

Ang mga kababaihan sa mga araw na ito ay nagsisikap na patunayan na magagawa nila ang lahat ng makakaya ng mga lalaki, ngunit sa katotohanan, ang mga kababaihan ay nawawala ang kanilang pagiging natatangi at pribilehiyo sa kasong ito; Nilikha sila ng Diyos upang gawin ang hindi kayang gawin ng mga kalalakihan. Napatunayan na ang mga sakit ng panganganak ay kabilang sa pinakamatinding sakit. Ang relihiyon ay dumating upang bigyan ang mga kababaihan ng kinakailangang karangalan bilang kapalit ng pagsisikap na ito, at upang bigyan sila ng karapatang hindi pasanin ang responsibilidad ng paglalaan para sa kanilang mga anak at pagtatrabaho, o kahit para sa kanilang mga asawa na ibahagi ang kanilang sariling pera sa kanila tulad ng kaso sa Kanluran. Bagama't hindi binigyan ng Diyos ang mga lalaki ng lakas upang matiis ang mga pasakit ng panganganak, binigyan Niya sila ng kakayahang umakyat sa mga bundok, halimbawa, at gawaing mabibigat gaya ng pagkonstruksyon, at malantad sa malupit na pagbabago ng panahon tulad ng araw at niyebe.

Kung ang isang babae ay nais umakyat ng bundok, magsumikap, at gumawa ng ganoong hirap, at sinasabi niya na kaya niya ito tulad ng isang lalaki, kung gayon ay magagawa niya ito, ngunit sa huli ay siya rin ang manganganak ng mga bata, at mag-aalaga sa kanila at magpapasuso sa kanila. Sa anumang kaso, hindi ito magagawa ng isang lalaki, at ito ay doble ang hirap para sa kanya, na maaari naman niyang iwasan.

Ang hindi alam ng maraming tao ay kung hihilingin ng isang babaeng Muslim ang kanyang mga karapatan sa pamamagitan ng United Nations at isuko ang kanyang mga karapatan sa Islam, ito ay isang kalugian para sa kanya, dahil mas marami siyang karapatan sa loob ng Islam. Dahil ang Islam ay nagbibigay ng isang makatarungang balangkas na akma sa likas na katangian ng babae at lalaki, na nagdudulot ng kaligayahan sa lahat.

Bakit ang pamana sa babae ay mas mababa ng kalahati sa mana ng lalaki?

Una:

Sa ilang pagkakataon, pareho ang pamana ng babae at lalaki—o mas higit pa—dahil nakadepende ito sa relasyon sa yumao.

- Halimba: Kung may namatay na iniwang isang babae at dalawang lalaki (kapatid ng lalaki), ang babae ay makakakuha ng 50%, samantalang bawat lalaki ay 25%. Nangyayari ito dahil mas malapit ang babae sa yumao (ang kanyang ama).

Pangalawa:

Mas malaking bahagi ang nakukuha ng lalaki sa ilang kaso dahil sa kanyang responsibilidad sa pinansyal. Sa Islam, hindi obligadong magtustos ang babae—ito ay tungkulin ng lalaki.

Bago makapag-asawa, ama o kapatid niyang lalaki ang obligadong magbigay ng kanyang pangangailangan. At pagkatapos ng kasal, ang asawa o anak (kung biyuda) ang pumapasan sa responsibilidad na ito.

Nangangahulugan, sa paghahati ng mana ay isinasaalang-alang ang pinansyal na tungkulin at hindi basta diskriminasyon lamang sa kasarian.

Bakit pinapayagan ng Islam ang pag-aasawa ng higit sa isa?

Pinapayagan ng Islam ang poligamyia dahil sa maraming kabutihan—tulad ng pagpapaunlad ng sosyal na katarungan at pagprotekta sa kababaihan— subalit ginawang kondisyon ang pagiging patas, ayon sa sinabi ni Allah: **“Mag-asawa kayo sa mga kababaihan na inyong nagugustuhan , dalawa, tatlo, o apat; ngunit kung natatakot kayong hindi magiging patas, mag-asawa lamang ng isa.”** (Qur'an 4:3)

Binanggit mismo ng Bibliya na ang mga propeta ng Diyos ay nag-asawa ng higit sa isang babae, gaya nina Propeta Abraham, Jacob, David, at Solomon, sumakanila nawa ang kapayapaan.

- **Sa Genesis 4:19**, si Lamech ay kumuha ng dalawang asawa, si Adah at Zillah
- **Sa 1 Hari 11:3**, si Solomon ay nagkaroon ng 700 asawa at 300 alipin

Ito ay nagpapahiwatig na ang poligamyia ay umiral sa mga nakaraang pagsasabatas at hindi ipinagbabawal. Gayundin, bago ang paghahayag ng Qur'an, walang limitasyon sa bilang ng mga asawang maaaring magkaroon ng isang lalaki. Ang ilang mga lalaki ay may dose-dosenang o kahit daan-daan. Nilimitahan ng Islam ang bilang sa apat na asawa. Ang isang lalaki ay pinahihintulutan na mag-asawa ng dalawa, tatlo, o apat na babae, ngunit sa kondisyong pantay ang pakikitungo niya sa kanila.

May mga dahilan na nagbibigay-katwiran sa poligamyia, kabilang ang: Ang mga digmaan na pumapatay ng malaking bilang ng mga lalaki, dahil ang mga lalaki ang sumasali sa mga labanan, na humahantong sa pagtaas ng bilang ng mga kababaihan kumpara sa mga lalaki.

Alam din sa siyensiya na ang average na tinatagal ng buhay ng mga babae ay mas mataas kaysa sa mga lalaki.

Mas maraming babae sa mundo kaysa sa mga lalaki. Halimbawa, sa Estados Unidos mayroong 7.8 milyong higit pang mga kababaihan kaysa sa mga lalaki, sa United Kingdom mayroong 4 milyon, sa Alemanya mayroong 5 milyon, at sa Russia mayroong 9 milyon.

Sa mga lipunan kung saan ang poligamyia ay legal na ipinagbabawal, karaniwan para sa isang lalaki na magkaroon ng mga mistress at ilang relasyon sa labas ng kasal. Ito ay isang pahiwatig ng pagkilala sa poligamyia, ngunit ito ay labag sa batas para sa kanila.

Ito ang sitwasyon na laganap bago ang Islam. Ang Islam ay dumating upang ituwid ito, at upang pangalagaan ang mga karapatan at dignidad ng mga kababaihan, na ginagawang mga asawang babae na may dignidad at mga karapatan para sa kanilang sarili at sa kanilang mga anak.

Nakapagtataka, ang mga lipunang ito ay walang problema sa pagtanggap ng mga relasyon nang walang kasal, o kahit na kasal ng parehong kasarian, o pagtanggap ng mga relasyon na walang malinaw na responsibilidad, o kahit na pagtanggap ng mga anak na walang mga magulang, atbp. Ngunit hindi nito pinahihintulutan ang isang legal na kasal sa pagitan ng isang lalaki at higit sa isang babae! Ang Islam ay matalino sa bagay na ito at tahasang nagpapahintulot sa isang lalaki na magkaroon ng maraming asawa, upang mapangalagaan ang dignidad at karapatan ng mga kababaihan.

Hangga't wala pa siyang apat na asawa, o mas kaunti kung matutugunan ang kondisyon ng katarungan at kakayahan, at upang malutas ang problema ng babae na hindi makahanap ng lalaking walang asawa, at walang pagpipilian kung hindi magpakasal sa isang lalaking may asawa, o sapilitang tanggapin ang pagiging isang kalaguyo.

Bakit pinakasalan ni Propeta Muhammad ﷺ si Aisha noong siya ay bata pa?

Ang kasal ng Propeta ﷺ kay Aisha, nawa'y kalugdan siya ng Diyos, ay naaayon sa mga kaugaliang panlipunan noong panahong iyon. Ito ay katanggap-tanggap at hindi kakaiba. Higit pa rito, ang kasal na ito ay sa pamamagitan ng utos ni Allah para sa isang mahusay na karunungan, dahil si Aisha ay naging isa sa mga pinakamaalam na kababaihan at tagapagsalaysay ng hadith, kaya't nakapaghatid ng malaking kaalaman para sa Ummah.

Ang kamangha-mangha ay sa panahong iyon, ang mga kaaway ng Sugo ay inakusahan si Propeta Muhammad ng mga pinakakasuklam-suklam na mga paratang, at sinabi nila tungkol sa kanya na siya ay isang makata at isang baliw, nguunit walang pumintas sa kanya dahil lang sa kuwentong ito, at walang sinuman ang nagbanggit nito, maliban sa ilang mga malisyosong tao ngayon.

Kaya ang kwentong ito ay isa sa mga karaniwang bagay na nakasanayan ng mga tao noong panahong iyon. Sinasabi sa atin ng kasaysayan ang mga kuwento ng mga hari na nagpakasal sa murang edad, tulad ng edad ng Birheng Maria sa pananampalatayang Kristiyano noong siya ay ikakasal sa isang siyamnapung taong gulang na lalaki bago siya nabuntis kay Kristo, na malapit sa edad ni Aisha nang ikasal siya sa Propeta, o ang kuwento ni Reyna Isabella ng Inglatera noong ika-labing isang siglo na nagpakasal sa edad na walo, at iba pa. O ang kuwento ng kasal ng Propeta ay hindi nangyari sa paraang iniisip nila.

Ang mismong Bibliya ay hindi nagtatakda ng edad para sa kasal, kundi itinuturing na ang pagdadalaga/pagbibinata (puberty) ang batayan, tulad ng nasa Genesis 24:67: **“At isinama siya ni Isaac sa tolda ni Sarah na kaniyang ina; kinuha si Rebekah, at siya ay naging asawa niya, at minahal niya siya.”** At ang batang Rebekah ay tinanggap noong siya’y bata pa, na nagpapahiwatig na laganap noon ang pag-aasawa ng mga bata sa mga panahong iyon.

At hindi naitala sa kasaysayan o sa Ṣaḥīḥ al Bukhārī na si ‘Ā’isha ay nagreklamo tungkol sa kasal na ito; sa halip, palagi siyang inilarawan bilang malalim ang pag ibig sa Propeta ﷺ, at ito ay nagpapatunay na ang kanilang relasyon ay batay sa pag mamahalan at pagkalugod.

Bakit ipinagbabawal ng Islam ang anumang relasyon na labas sa kasal?

Ipinagbabawal ng Islam ang anumang relasyon sekswal sa labas ng kasal upang mapanatili ang moralidad ng lipunan, maiwasan ang mga suliraning panlipunan tulad ng pagkalat ng mga sakit, pagkakawatak-watak ng pamilya, at pagkawala ng tunay na ugnayang mag-anak at para protektahan ang babae mula sa pang-aabuso. Sabi ni Allah: **“At huwag kayong lumapit sa pakikiapid; tunay na ito’y isang kahalayan at isang daang masama.”** (al Isrā’ 17:32)

Gayundin, ipinagbabawal ng Bibliya ang pangangalunya: **“Huwag kang mangangalunya** (Exodo 20:14)

Ito’y nagpapatunay na ang Islam ay hindi nagdala ng bagong panuntunan; bagkus, pinagtibay nito ang mga umiiral nang mga kautusan bago pa man.

Paano pinarangalan ng Islam ang babae?

Pinarangalan ng Islam ang babae sa pamamagitan ng hindi pagpapasan sa kanya ng kasalanan ni Adan. Ipinahayag na pinatawad ni Allah si Adan at itinuro ang kahalagahan ng pagsisisi, ayon sa Kanyang salita: **“Pagkaraan, si Adan ay tumanggap ng mga salita (ng pamamaraan ng pagsisisi) mula sa kanyang panginoon at tinanggap ni Allah ang kanyang pagsisisi. Katotohanan, Siya ang tumatanggap ng pagsisisi, ang Maawain.”** (al Baqarah 2:37)

Si Maria, ang ina ni Hesus, sumakanya nawa ang kapayapaan, ay ang tanging babaeng binanggit sa pangalan sa Banal na Quran. Malaki ang papel ng kababaihan sa marami sa mga kuwentong binanggit sa Quran, tulad ng kuwento ni Bilqis, ang Reyna ng Sheba, at ang kanyang kaugnayan kay Propeta Solomon, na nagtapos sa kanyang pananampalataya at pagpapasakop sa Panginoon ng sanlibutana, gaya ng binanggit sa Banal na Quran: **“Katotohanan, aking natagpuan ang isang babae (si Bilqis) na naghahari sa kanila, siya ay pinagkalooban ng lahat ng bagay at siya ay may daking trono .”** (an Naml 27:23)

Ipinakikita sa atin ng kasaysayan ng Islam na si Propeta Muhammad, nawa'y pagpalain siya ng Diyos at bigyan siya ng kapayapaan, ay sumangguni sa mga kababaihan at isinasaalang-alang ang kanilang mga opinyon sa maraming sitwasyon.

Lubos na pinabuti ng Islam ang katayuan ng kababaihan kumpara sa mga sinaunang kulturang Arabo. Ipinagbabawal nito ang paglilibing nang buhay sa mga babaeng anak, binigyan ang kababaihan ng malayang personalidad, at inayos ang mga bagay na kontraktwal na may kaugnayan sa kasal, tulad ng pag-iingat sa karapatan ng kababaihan sa dote (mahr), ginagarantiyahan ang kanilang mga karapatan sa mana, ang kanilang karapatan sa pribadong ari-arian, at ang karapatang pangasiwaan ang kanilang sariling pera.

Ang Makapangyarihang Diyos ay nag-utos sa mga lalaki na maglaan para sa mga kababaihan at protektahan ang kanilang kayamanan, nang hindi nangangailangan ng mga kababaihan na magkaroon ng anumang obligasyong pinansyal sa kanilang mga pamilya. Iningatan din ng Islam ang mga personalidad at pagkakakilanlan ng kababaihan, na nagpapahintulot sa kanila na mapanatili ang kanilang pangalan ng pamilya kahit na pagkatapos ng kasal.

Pinuri siya at iniutos na pangalagaan ang kanyang mga karapatan sa maraming lugar sa Banal na Qur'an at Sunnah ng Propeta, kabilang dito ang sinabi ng Propeta ﷺ: **“Ang pinakakumpletong mananampalataya ay yaong pinaka mabuti ang ugali, at ang pinakamabuti sa inyo ay siya na Mabuti sa kanyang mga asawa.** (Tirmidhi)

Sinabi ni Allah: **“Katotohanan, ang mga lalaking muslim at ang mga babaing muslimah, ang mga lalaking naniniwala at ang mga babaing naniniwala, ang mga lalaking masunurin at ang mga babaing masunurin, ang mga lalaking matapat at ang mga babaing matapat, ang mga lalaking matiisin at ang mga babaing matiisin, ang mga lalaking mapagkumbaba at ang mga babaing mapagkumbaba, ang mga lalaking mapagkawanggawa at ang mga babaing mapagkawanggawa, ang mga lalaking mapag-ayuno at ang mga babaing mapag-ayuno, ang mga lalaking mapangalaga ng kanilang dangal at ang mga babaing mapangalaga ng kanilang dangal at ang mga lalaking nagbibigay alaala sa Allah at ang mga babaing nagbibigay alaala 619 sa Allah tuwina - ang Allah ay naghanda para sa kanila ng kapatawaran at isang dakilang gantimpala.** (al Ahzāb 33:35)

Sinabi rin Niya: **“Sinuman ang gumawa ng mga gawaing matwid, maging siya man ay lalaki o babae, at siya ay naniniwala, katiyakang Aming ipagkakaloob sa kanya ang magandang buhay, at katiyakan na sila ay Aming gagantimpalaan [sa kabilang buhay] nang ayon sa anumang pinakamabuti na kanilang lagi nang ginagawa..”** (an Nahī 16:97)

Sinabi pa ni Allah: **“At kabilang sa Kanyang mga tanda, na Kanyang nilikha para sa inyo ang mga asawang nagmula rin sa inyong mga sarili, upang matagpuan sa kanila ang kapanatagan at Kanyang inilagay sa inyong pagitan ang pagmamahal at habag.”**

(ar Rūm 30:21)

At sinabi Niya: At sila ay humiling sa iyo [O Muhammad] ng isang [marapat na] pasiya hinggil sa mga babae. Sabihin mo: **“Ang Allah ay nagbibigay ng pasiya sa inyo hinggil sa kanila at [hinggil] sa anumang binigkas sa inyo sa Aklat na nauukol sa mga babaing ulila na hindi ninyo binibigyan ng anumang itinakdang [karapatan ng pamana at mahr] na nauukol sa kanila. [Sa kabila nito] sila ay inyong hinahangad na pakasalan – at hinggil sa mga batang inalipusta, [na] inyong panatilihin para sa mga ulila [ang kanilang mga karapatan] nang makatarungan.”** At anumang kabutihan ang inyong ginagawa, ang Allah ay Lagi nang Nakababatid nito. (An-Nisa : 127-128)

Bakit hindi kumakain ng baboy ang muslim?

Ipinagbabawal ng Islam ang pagkain ng baboy dahil ito'y nakasasama sa kalusugan at ito'y marumi, tulad ng sinabi ni Allah: **“Katotohanan, ang Kanyang ipinagbabawal lamang sa inyo ay ang patay na hayop, dugo, laman ng baboy at ang anumang kinatay bilang alay sa iba bukod kay Allah.”** (Al-Baqarah: 173)

At ipinagbabawal din ito ng Bibliya, sa Aklat ng Levitico 11:7–8: **“Ang baboy, biyak nga ang kuko, ngunit hindi namn ngumunguya ng pagkaing mula sa sikmura, kaya hindi ito dapat kainin. Huwag kayong kakain ng karne ni hihipo man ng bangkay ng mga hayop na ito; marurumi ito para sa inyo”**

Ipinapakita nito na ang pagbabawal sa pagkain ng baboy ay hindi lamang para sa Islam, kundi bahagi rin ng mga naunang banal na kautusan.

At malinaw na ang mga batas ni Moises ay batas din ni Hesus, ayon sa sinabi ni Hesus sa Bagong Tipan: **“Huwag ninyong akalaing naparito ako upang ipawalang-bisa ang Kautusan at ang mga Propeta. Naparito ako hindi upang ipawalang-bisa ang mga iyon kundi upang tuparin. Tandaan ninyo: maglalaho ang langit at ang lupa, ngunit ni isang tuldok o kudlit man ng Kautusan ay di mawawalan ng bisa hangga't hindi natutupad ang lahat. Kaya't sinumang magpawalang-bisa sa kaliit-liitang bahagi nito, at magturo nang gayon sa mga tao, ay magiging pinakamababa sa kaharian ng langit. Ngunit ang sumusunod sa Kautusan at nagtuturo sa mga tao na tuparin iyon ay magiging dakila sa kaharian ng langit.”** (Mateo 5:17–19).

Kaya't ang pagkain ng baboy ay itinuturing na bawal din sa Kristiyanismo, gaya ng ipinagbawal noon sa Judaismo.

Bakit ipinagbawal ng Islam ang pag-inom ng alak?

Katotohanan ginawang natatangi ni Allah ang tao sa pamamagitan ng pag-iisip, at ipinagbawal Niya ang lahat ng makakapinsala sa ating isipan at katawan. Kaya't ipinagbawal ang kahit anumang nakalalasing—dahil ito'y humaharang sa katinuan at humahantong sa kasamaan. Ang lasing ay maaaring pumatay, makasalanan, magnakaw, at gumawa ng iba pang masasamang gawa sanhi ng pagkalasing. Sabi ni si Allah: **“O kayong mga sumampalataya! Ang alak, pagsusugal, pag-aalay sa altar (diyus-diyosan) at pag-asa sa swerte (sa pamamagitan ng pagamit ng mga palaso at ilalagay ang mga pasya sa mga ito at bubunutin ang dapat nag awing pasya) ay kasuklam-suklam na gawain ng demonyo, kaya iwasan ninyo ito upang kayo’y magtagumpay.”** (al Mā'idah 5:90)

Ang pagbabawal ay nakabase sa matinding pinsala nito sa indibidwal at lipunan.

Ipinagbabawal din ito sa Hudaismo at Kristiyanismo. Subalit hindi nila ito ipinagbabawal sa kasalukuya. Halimbawa:

- Kawikaan 20:1: **“Ang alak ay nagbubunga ng panunuya, inuming matapang na dulot ay kaguluhan, kaya ang taong naglalasing ay salat sa karunungan**
- Efeso 5:18: **“Huwag kayong maglalasing, sapagkat sisirain lamang niyan ang inyong buhay...”**

Samakatuwid, kung isinasaalang-alang ang parehong pinsala sa indibidwal at sa iba nang sabay, ang alak ang pinakamapaminsalang droga at nangunguna sa lahat.

Bakit nagpaparusa si Allah gamit ang apoy?

Isang taong itinatakwil ang kanyang ina at ama, ininsulto sila, itinaboy sila sa labas ng bahay, at inilagay sila sa kalye, halimbawa, ano ang mararamdaman natin sa taong ito?

Kung may taong magsabi na papasukin siya sa kanyang tahanan, pararangalan siya, pakainin, at pasalamatan siya para sa gawaing ito, pahalagahan kaya ng mga tao ang gawaing ito? Tatanggapin ba ito ng mga tao mula sa kanya? At si Allah ang may pinakamataas na halimbawa. Ano ang inaasahan natin na magiging kapalaran ng isang taong tumatanggi sa kanyang Lumikha at hindi naniniwala sa Kanya? Sinumang pinarusahan ng Impiyerno ay para siyang inilagay sa kanyang nararapat na lugar. Hinamak ng taong ito ang kapayapaan at kabutihan sa lupa, kaya hindi siya karapat-dapat sa kaligayahan ng Paraiso.

Ano ang inaasahan natin sa isang taong nagpapahirap sa mga bata gamit ang mga sandatang kemikal, halimbawa, na makapasok sa Paraiso nang walang pananagutan? Ang kanilang kasalanan ay hindi isang kasalanan na limitado sa panahon, bagkus isang permanenteng katangian.

Ang kasamaan ay maaari ding magmula sa mga taong may inggit at paninibugho sa kanilang mga puso, at nagdudulot ng mga problema at alitan sa pagitan ng mga tao. Makatarungan lamang na ang kanilang kaparusahan ay Impiyerno, na naaayon sa kanilang kalikasan. Si Allah ay nagsabi: **“At yaong mga tumanggi sa Aming mga tanda at maging mapagmataas laban dito—sila ang mga mananahan sa Apoy; sila’y mananatili doon magpakailanman.”**

(Sura Al A'raf, 7:36)

Ang katangian ni Allah na makatarungan ay nangangailangan na Siya ay maging mapaghiganti bilang karagdagan sa Kanyang awa. Sa Kristiyanismo, ang Diyos ay "pag-ibig" lamang, sa Hudaismo ay "galit" lamang, at sa Islam, Siya ay isang makatarungan at maawaing Diyos, at nasa Kanya ang lahat ng magagandang pangalan, na mga katangian ng kagandahan at kadakilaan.

Sa praktikal na buhay, gumagamit tayo ng apoy upang ihiwalay ang mga dumi mula sa purong bagay, tulad ng ginto at pilak. Samakatuwid, ang Kataas-taasang Allah - at si Allah ang pinakamataas na halimbawa - ay gumagamit ng apoy upang linisin ang Kanyang mga lingkod sa kabilang buhay mula sa mga kasalanan at paglabag, at sa huli ay iniaalis sa apoy ang sinumang nasa kanyang puso ay may katiting na pananampalataya sa pamamagitan ng kanyang awa.

Mapagpatawad si Allah at pinagmumulan ng lahat ng kagandahang-loob, kaya't bakit hindi Niya tayo lahat agad na papasukin sa Paraiso nang walang paglilitis?

Sa katunayan, ay nais ni Allah ang pananampalataya para sa lahat ng Kanyang mga alipin. Sinabi ni Allah: **“At hindi Niya kinalulugdan sa Kanyang mga alipin ang kawalan ng pananampalataya; at kapag kayo’y nagpasalamat ay Kanyang ikinalullugod ito para sa inyo... Pagkatapos ay sa inyong Panginoon ang inyong pagbalik, at Kanyang ipababatid sa inyo ang inyong mga ginawa. Tunay na Siya ang Nakaalam ng nasa dibdib (puso ng tao).”** (Az Zumar:7)

Ngunit, kung ipapasok ni Allah ang lahat sa Paraiso nang walang palugit, magaganap ang hayagang pang-aabuso sa katarungan. Ipagkakaloob Niya ng parehong pagtrato kina Propeta Moises at sa paraon, papasukin sa Paraiso ang mananakop at ang biktima na parang walang nangyari.

Kaya't kinakailangan ang mekanismong titiyakin na ang mga papasok sa Paraiso ay papasok na karapat-dapat.

Ang kagandahan ng katuruang Islam ay ipinahahayag na Si Allah ay higit na nakakakilala sa atin kaysa tayo sa ating mga sarili, na taglay natin ang kakayahan na gamitin ang mga paraan sa mundo upang makamit ang Kanyang pagkalugod at makapasok sa Paraiso.

Sinabi rin ni Allah: **“Hindi nagbibigay-pasanin si Allah sa isang kaluluwa nang higit sa kakayahan nito.”** (Al Baqarah:286)

Bakit hindi pantay ang pagtakip ng katawan ng lalaki at babae sa Islam?

Nagkakasundo ang mundo sa pangunahing pisikal na pagkakaiba ng lalaki at babae. Halimbawa, magkaiba ang swimsuit ng lalaki at babae sa kanluran. Tinatakpan ng babae ang buong katawan upang maiwasan ang tukso.

At may narinig na ba kayong babae na nanggahasa ng lalaki? Sa Kanluran, lumalabas ang mga kababaihan sa lansangan at nagprotesta para sa kanilang karapatang mabuhay nang ligtas—walang harasment o panggagahasa—ngunit wala tayong naririnig na ganoong klase ng protesta mula sa mga kalalakihan.

Bakit hindi pinahihintulutan ang babae na mag-asawa ng apat na lalaki nang sabay, katulad ng pagpapahintulot sa lalaki?

Isang napakahalagang punto na madalas hindi nabibigyang pansin sa makabagong lipunan ay ang karapatang ibinigay ng Islam sa babae na hindi ibinigay sa lalaki: Ang lalaki ay limitado lamang sa pag-aasawa ng mga hindi pa ikinasal na babae. Sa kabilang banda, ang babae ay maaaring magpakasal sa isang lalaking wala pang asawa o may asawa na. Tinitiyak nitong ang angkan ng mga anak ay nananatiling malinaw sa tunay na ama at pinangangalagaan ang mga karapatan at mana ng mga bata.

Pinapayagan ng Islam na mag-asawa ng may-asawang lalaki ang babae – sa kondisyong mababa sa apat ang asawa nito, at mayroong kakayahan at makatarungan. Samakatuwid nagbibigay ito sa kanya ng mas malawak na pagpipilian sa pagpili ng mapapangasawa, at pagkakataong makita kung paano tratuhin ng lalaki ang iba niyang asawa. At pumasok sa kasal na alam niya ang pag-uugali ng lalaki sa buhay may asawa.

Kahit ipagpalagay na kayang tukuyin ng DNA test ang ama, ano ang magiging epekto sa mga anak na isisilang at magtatagpo ng kanilang ama sa pamamagitan ng resulta—ano ang magiging kalagayan nila sa isip at damdamin? At paano naman kayang gampanan ng babae ang tungkulin ng asawa sa apat na lalaki, lalo’t sa kanyang sarili ay may likas na paiba-ibang damdamin.

Hindi ba maituturing na hindi makatao ang paraan ng pagpatay ng mga hayop sa Islam?

Ang paraan ng pagkatay sa Islam, kung saan pinuputol ang lalamunan at daanan ng hangin sa leeg ng hayop gamit ang matalim na kutsilyo, ay mas makatao kaysa sa paggamit ng kuryente o pagsakal na nagdudulot ng mahabang paghihirap. Kapag tumigil na ang daloy ng dugo papunta sa utak, hindi na nararamdaman ng hayop ang sakit. Ang pag-ikot at paggalaw ng katawan pagkatapos gilitan ay hindi dahil sa sakit, kundi dahil sa mabilis na pagdaloy ng dugo, na nagpapadali sa paglabas ng dugo—salungat sa ibang paraan na nakakulong ang dugo sa loob ng katawan, na nakakasama sa kalidad ng karne at kalusugan para sa mga kumakain nito.

Sinabi ng Propeta ﷺ: **“Itinakda ni Allah ang kabutihan sa lahat ng bagay. Kaya kapag kayo’y papatay, gawin ito nang maayos; Kapag kayo ay magkakatatay, gawin ito nang maayos, hasain ninyo ang inyong kutsilyo, at pagaanin ang paghihirap ng hayop.”** (Imam Muslim)

Bakit ipinagbawal ng Islam ang patubuan (riba)?

Ang konsepto ng pera sa Islam ay para sa kalakalan, pagpapalitan ng mga kalakal at serbisyo, at pagtatayo at pagpapaunlad. Kapag nagpahiram tayo ng pera para sa layuning kumita ng pera, inalis natin ang pera mula sa pangunahing layunin nito bilang isang paraan ng pagpapalitan at pag-unlad, at ginawa itong wakas.

Ang interes o mga ipinapataw sa mga pautang ay isang insentibo para sa mga nagpapahiram dahil hindi nila kayang tiisin ang mga pagkalugi. Samakatuwid, ang pinagsama-samang kita na natatanggap ng mga nagpapahiram sa mga nakaraang taon ay magpapalawak ng agwat sa pagitan ng mayaman at mahihirap.

Sa nakalipas na mga dekada, ang mga pamahalaan at mga korporasyon ay lalong naging kasangkot sa gawaing ito. Nakita natin ang maraming halimbawa ng pagbagsak ng sistema ng ekonomiya sa ilang bansa. Ang pagpapatubo ay may potensyal na magpalaganap ng katiwalian sa lipunan sa mga paraan na hindi magagawa ng ibang mga krimen.

Batay sa mga prinsipyong Kristiyano, hinatulan ni Thomas Aquinas ang usura o pangungutang na may interes. Ang Simbahan, dahil sa kanyang dakilang relihiyoso at sekular na tungkulin, ay nagawang gawing pangkalahatan ang pagbabawal ng patubuan sa mga nasasakupan nito pagkatapos nitong ipatupad sa sarili ang pagbabawal nito sa mga namamahala sa relihiyon mula noong ikalawang siglo. Nakita ni Plato ang interes bilang pagsasamantala, habang ginagawa ito ng mayayaman sa mahihirap na miyembro ng lipunan. Nanaig ang mga transaksyon sa patubuan noong panahon ng mga Griyego, at ang nagpautang ay may karapatang ibenta ang may utang sa pamilihan ng alipin kung hindi niya mabayaran ang kanyang utang. At sa mga Romano, ang sitwasyon ay hindi naiiba.

Kapansin-pansin na ang pagbabawal na ito ay hindi napapailalim sa mga impluwensya ng relihiyon, dahil naganap ito higit sa tatlong siglo bago ang pagdating ng Kristiyanismo. Ipinagbawal ng Bibliya sa mga tagasunod nito na makisali sa pagpapatubo, gaya ng ginawa ng Torah na nauna rito.

Sinabi ni Allah: **“O kayong mga naniwala! iwasan ninyo ang pagpapatubo sa pautang – pinagpatung-patong at labis-labis (na patubuan) at matakot kayo kay Allah nang sa gayon kayo’y magtagumpay.”** (Al Imrān, 3:130)

At sinabi pa Niya: **“At kung ano man ang inyong ibinigay na pautang upang patubuan mula sa kayamanan ng mga tao - hindi ito pararamihin ni Allah. ... Ngunit ang inyong ibibigay sa zakāt, na hinihiling ang kasiyahan ni Si Allah—ito ang pinararami ng maraming beses.”** (Ar Rūm, 30:39)

Pinagbawal din ang patubuan sa Lumang Tipan, gaya ng nakasaad sa Levitico 35-38: **“Kung ang isang kababayan ninyo ay naghirap at hindi na niya kayang buhayin ang sarili, kupkupon ninyo siya tulad ng isang dayuhang nakikipamayan sa inyo. Huwag ninyo siyang patutubuan kung siya’y mangutang sa inyo. Matakot kayo sa Diyos, at hayaan ninyo itong mabuhay na kasama ninyo. Huwag ninyong patutubuan ang pera o pagkaing inutang niya sa inyo”**

Ang riba katulad ng pagbabawal sa mga Kristiyano ito rin ay ipinagbawal sa Hudaismo, pinunto ito ni Allah sa Kanyang salita: **“At dahil sa kamalian ng mga Hudyo, Aming ipinagbawal sa kanila ang ibang mabubuting pagkain na dati ay ipinahintulot para sa kanila. At sa kanilang paghadlang sa karamihan sa landas ni Allah. At sa kanilang pagkuha ng mga patubuan, bagaman sila ay pinagbawalan mula rito.”** (An Nisā', 4:160–161)

